

Laták István:

Nem hazudhat a szó

Egyszerű, gyalogos szavadat gáncsolják,
Hogy nem sajátod a teremtő képzelet,
Hogy nem vet bukfencet ünneplő szép gondod;
Bűvész, kardot sem nyelsz, s nem eszel tüzeket.

Nem kötöd gúzsba a való villanását,
Pedáns buborékot nem köpsz szóhabokból.
Peckes alkimista sem vagy (végre lásd be),
Aki hazug szobák mélyén füstöt kortyol.

Te tiszta mértéked nem érték, lemérték.
S dallamod lehet oly csengő és megejtő,
Hogy mázsás gondokat felejt az esengő,
Mégse lehetsz, komám, a jobbak közt első.

Rádsütötték egyszer, a bélyeget viszed,
Hogy hagyod a ritmust, nem ütem ütemed.
S a csácsogó hazug hírhordása kísér,
Fertőzött vérűek írigysége temet.

Szókép csillogása nem csillan a sáron...
Súlyal lépkedő szó a való képeit
Adja, s a szó csupán örömben röpülhet.
Mindez szép igazság. De rajtad nem segít.

A formát goromba nyúgnek nem érezed.
Ám a tartalom hú köpönyege mindig.
És dalod szökken is, nem csinált műnyögés,
Fogatlan harapók bármiképpen hírlík.

Nem hazudhat a szó: tartalom formája,
És nem lehet szárnya, ha a porban kúszik.
Nem mindig aszúbor a költő itala,
S tán csak tud számolni: tízig avagy húzig?

Tudás kosarából te is fogyasztottál,
S tán többet érsz-tudsz, mint rongy polgár-keverék,
Kik miatt az igaz elismerés félénk,
S nem nyújthatja neked dicsőség kenyereét.

Laták István

Laták István:

Jován Popovics

Halk szavát hallom. Vizsgáló szemét
Most is itt érzem arcomon.
Nyugtalan arcban nyugodt tekintet:
Öt látni mindig így fogom.

Segélyt nyújtott a tántorgó felé,
Odadta kezét melegen.
Attól, aki hozzá lépett búsan,
Jó szót nem sajnált sohasem.

Szárnyaló szellemmel egyszerű volt,
Akár Kikinda piacán
A nép. Mert szíve érte dobogott:
Kit kár ért járó igazán.

Alkotó volt, merészvágyú ember,
Hírrel hirdette a jövőt,
Testvére az előrelátóknak,
Kik járnak a végzet előtt.

Puha fészket, tisztos-jó nyugalmat
Hagyott el az igazságért.
Szép szó vitéze volt s puskát fogott.
Állta, mit a vad sors ráért.

Élte rövid volt, kínjai hosszúak.
Dicsőség kísérte útját.
Kegyelttel búcsúznak s virággal,
Kik nemes életét tudják.

(1952.)

Laták István